

En tidning av barbarer för barbarer

Barbaren är en tidskrift
av Framåt Barbarer!
Som har sitt tillhåll på
www.Framatbarbarer.org

”Socialismen kommer därför att välkomna ett nytt och fruktbart barbari, som det som tog sig ner för Alperna och föryngrade Europa, och som inte förstörde utan upphöjde de århundraden av visdom och konst som bevarats i det formidabla imperiets sköte.” – Amadeo Bordiga, Framåt Barbarer, 1951

Kommunismen är död! Längre Leve Kommunismen!

Vad menar vi med att kommunismen är död? Finns det inte diverse grupperingar runt om världen som på det stora hela delar våra föreställningar om världen?

Detta kommer vi beröra framöver också, men kommunismen är för oss inte en världsåskådning eller en grupp principer som människor håller hårt om; istället är kommunismen för oss en doktrin, en lära, det vill säga interaktionen mellan materia i världen, det mänskliga sinnet i grupp och sedan åter i världen som en materiell kraft. Karl Marx skrev en gång att “Kommunismen är den verkliga utvecklingen som upphäver det nuvarande tillståndet” och vi instämmer till fullo att Kommunismen är den utvecklingen. Det skall dock anmärkas att ordet utveckling här beskriver en rörelse av människor som kollektivt subjekt som tillsammans utför särskilda handlingar som revolutionerar den samhällsformens formen. Denna samhällsformsomställning är inte så mycket en revolution av organisatoriska former, eller hur saker fungerar rent formellt, utan en fråga om innehåll. Det handlar om att ersätta kapitalistiska sociala relationer med kommunistiska sociala relationer. Det handlar om att där det idag finns utbyte, abstraktioner och utsugning ska det vara distribution (var och en efter behov), konkretisering (att knyta an till den särskilda formen istället för det allmänna) och monopol (var och en efter förmåga / avskaffandet av mervärdesextraktion).

Vi menar att den verkliga sammansättningen människor som senast verkade för dessa mål, medvetet eller omedvetet inte är död, även om personerna fysiskt är döda. Istället är vår tes att denna tendens inte kan utrotas utan att klasskampen som sådant utrotas. Vi menar med att Kommunismens död är en död av den ena halvan av den kommunistiska aktualiseringsplanen, det formella partiet. Vi menar att de organisationer som säger sig vara reinkarnationer av det formella partiet, vare sig om de säger sig leva i direkt arv, teoretiskt arv, eller i direkt kontinuitet med det formella partiet som en gång fanns, vill vi påpeka att ingen av dessa organisationer fungerar som det formella partiet idag. Vi har inställningen att alla de grupper som föddes ur Il Programma / Battaglia Comunista fastnade i III:e Internationalism. För samtliga har det att göra med den interna

verksamheten av organisationen, och det är där vår kritik riktas. Trots de antiförmistiska deklarationerna är partiaktiviteten reducerad till proklamationism; produktionen av texter är inte en kollektiv produkt av en enda social hjärna, utan individuella yttringar under en parti-logotyp, men härstades finner vi inget faktiskt parti till sitt innehåll. Reproduktionen av partiets kadaver, genom elektriska stötar, skapar inget parti till sitt innehåll och verksamhet. **Fortsättning nästa sida...**

Hamnarbetarnas strejk

Strejken som verktyg är inte bara dött sen innan, det är nu även förbjudet. Ändå väljer Hamnarbetarna djärvt att lyfta verktyget för att vinna ett nederlag. Oavsett hur väl strejken påtrycker arbetsköparen kommer det nya avtalet omöjligen kunna drivas längre än vad arbetsköparen vill. Arbetaren vinner åter ett nytt nederlag, för om ett nytt “bra” kollektivavtal skrivs under befästs de korporativa principer som leder till att det idag är olagligt att strejka för andra orsaker än att förhandla om kollektivavtal. **Fortsätter nästa sida**

Vad är Framåt barbarer?

Framåt Barbarer är ett litet projekt. Vi ser inte på detta med skam eller hybris. Det idoga arbetet att bevara och återupprätta den revolutionära doktrinen är vårt högsta kall.

Vårt mål är kommunismen, och vad som bör göras för att nå dit är för oss tydligt: vi anser att Kommunismen inte är rörelsen för att förbättra det nuvarande kapitalistiska samhället. Det handlar inte om att lägga beslag på den existerande borgerliga statsapparaten och använda den för våra egna mål; utan den måste krossas genom en tillfällig klassmakt som våldsamt störtar den borgerliga ordningen, innan den självdör. Lönearbetet ska inte fördelas på samhällets alla individer, det ska avskaffas. Inget mer lönearbete, säljande och köpande. I det kapitalistiska utbytets ställe: “Av var och en efter förmåga, åt var och en efter behov.”

Fortsättning av Kommunismen...

Precis som att endast grodas kropp rycker av elektriciteten, utan att ha det minsta liv, finner vi endast skeendet och formen av ett Parti här. Om det går som en groda, låter som en groda, då verkar det som en groda; men när du ser marionettspelarens koppartrådar, då hade du inte sagt att det är en groda, utan att det var en groda. Det är i detta som deras föreställningar om historisk kontinuitet faller, för om det inte går att uppvisa en intern praktik som förverkligar den sociala hjärnan i dess teoretiska produktion förnekas den verkliga åtskillnaden mellan det historiska och formella partiet. Det som återstår utan kommunismens kollektiva arbetsprocess är byråkratisk mystifikation, inte någon som helst alls organiskt centraliserad kamp.

Vi menar att Framåt Barbarer! Är en grupp av Pinocchio-kommunister¹, vi menar inte att vi är den sociala hjärnan, men vi vill gärna bli.

Alternativt: Som Twiggy Pop sjunger åt Doktor Kosmos; "Är du homo eller bi? Jag svarar, fast jag knappt vågar: Nej, men jag vill bli."

Fortsättning av Hamnarbetarstrejken

I likhet med Landsorganisationens permanenta strejk gentemot Tesla (idag, den 13 maj har den varat i 574 dagar) kan denna strejk, likt alla andra strejker inom den korporatistiska Svenska Modellens ramar aldrig leda oss utanför dessa ramar. På samma sätt som IF-Metalls Teslastrejk måste tolkas som en symbolisk handling för att upprätthålla sin sida i tvåpartssystemets Status Quo, måste vi se Hamnarbetarnas verksamhet i denna strejk som en inom-kapitalistisk handling, utan något verkligt politiskt anspråk. Varför Hamnarbetarna inte har politiska anspråk är för att de 1) juridiskt inte får, och 2) för att de med de nuvarande krafterna inte kan rucka upp en genuin stridighet, vilket då yttrar sig i en acceptans av det juridiska. Tesen om fackens korporatism i den imperialistiska tidsåldern befästs i detta.

Ett exempel från teslastrejken i hur de faktiska klasskrafterna ser ut idag är att arbetarna på plats i Tesla verkstäder har varit strejkskygga, med ett magert strejkdeltagande av runt 30% av den totala arbetskåren på Tesla. Detta samtidigt som Landsorganisationen centralt har drivit på strejken obevekligt. Proletariatet på Tesla är inte idioter så som denna 30%-statistik presenterats hittills, utan snarare är apatin gentemot arbetstagarföreningar överlag allt vanligare bland Sveriges arbetare. Arbetaren kan med öppna ögon och även utan skärpan av marxistisk doktrin klart se att fackförbunden inte fungerar så som de presenteras av det socialdemokratiska etablissemangen, de är inte kamporganisationer, inte ens för snäva ekonomiska krav.

Det är inte ett fall i rusande fart, men det är en tendens till fall. Däremot är skillnaden mellan åttiotalets 85-procentiga fackanslutning tydlig.

Socialdemokratin undergräver ständigt sina uttalade mål

¹ "Jag vill vara en riktig pojke"

till förmån för att upprätthålla den kapitalistiska produktionsordningen. Socialdemokraterna kommer aldrig att ge efter i denna fråga, och det är därför proletariatet sakta men säkert blir mindre och mindre intresserade av att delta i deras kastrerade fackföreningar. Den socialdemokratiska förhandlingsprocessen är den snävaste i samhället, utformad för att vinna små vinster på kort sikt, stegvisa vinster för att vinna fler stegvisa vinster senare, bara för att förlora dem senare och vinna tillbaka dem igen. Det här spelet kan fortsätta i all oändlighet, trots SAP:s försök att stoppa det. Poängen är att vara både herde och slaktare. Det är därför socialdemokraterna talar om att lösa de problem som de själva har skapat. Det var socialdemokraterna som avreglerade kreditmarknaden, sänkte marginalskatterna, och det var socialdemokraterna och deras fackföreningar som godkände slakten av arbetslagstiftningen. Moderaterna har gjort likaledes, de är två sidor av samma borgerliga stat.

Det är som motståndare till reformismen som vi framför tesen att "ibland segrar arbetarna, men bara för en tid". Det verkliga resultatet av deras kamp är alltså inte omedelbar framgång eller alltid "bra avtal", utan att "den verkliga frukten av deras kamp ligger inte i det omedelbara resultatet, utan i den ständigt växande föreningen av arbetare". Men, som nämndes tidigare, är inte denna ständigt växande förening av arbetare ett mål för de korporativa föreningarna. Deras mål och explicita syfte är att föreviga arbetarklassens slaveri. Detta gäller Hamnarbetsförbundet och LO. Oavsett vad en syndikalist må säga är deras praktik oförenlig med denna växande förening av arbetare idag. Kampen för kollektivavtal är en kamp för att få stifta en allians med borgarklassen.

"Det är ingen tillfällighet att fascismens korporativa fackliga framtid tog form under den omedelbara efterkrigstiden, samtidigt som de traditionella arbetarorganisationernas högkvarter attackerades. Det är inte heller någon tillfällighet att ett hat mot den borgarklass som inte deltar direkt i produktionen spred sig i hela den fascistiska rörelsen. Detta hat fick en teoretisk värdighet eftersom den frånvarande kapitalisten uteslöt sig själv från äktenskapet mellan kapital och arbete. Kort sagt, han blev en parasit. I det fascistiska programmet måste denna typ av borgarklass avlägsnas från arenan, exproprieras."¹ Detta är den verkliga grunden till LO:s korståg mot Elon Musk; han vägrar att spela det korporatistiska spelet med dem.

Förändringen av Fackförbund från verkliga motpoler till Kapitalägaren är långt förlorade, de har genom kollektivavtalets smitta förvandlades till organisationer av kapitalistisk medbestämmande. Strejkerna som delmål i det större målet om social omvandling blir framtagna fackföreningen och den lämnas med sin kamp för kollektivavtalet. I synnerhet blir Medbestämmandelagens omskrivning år 2019 intressant. Strejken blev i praktiken olaglig. Det är

¹) "a socializzazione fascista e il comunismo (1)", Quinterna.org

i detta ljus av en olagligförklarad politisk strejk som vi bör se fackföreningarnas handlande, innehållet av den nya lagen var redan i effekt innan dess formalisering som lag: ingen vidtog politiska strejker innan den och ingen kommer så göra efter den. LO och Svenskt Näringsliv hade redan kommit fram till sina egna spelregler, där denna sortens aktion varit förbjuden sedan 1938. Det är i detta anseende vi bör se Hamnarbetarnas nya strejk, som ett sökande att delta i detsamma korporativa spel som socialdemokraternas spelat sen Saltsjöbadsavtalet 1938.

Vi bör dock inte överge kampen om arbetarna som är fackligt organiserade, men vi bör heller inte skapa våra egna fackförbund i ett försök att återfå den förlorade tiden då fackföreningarna hade stomme, viljan styr inte historien istället är det sociala krafter som styr historien. Denna strejk är faktiskt en vädjan om en facklig enhetsfront, så mycket så att Hamnarbetarna sträckt ut kardan till fackföreningen Ledarna, som organiserar småborgerliga chefer.

Ett interklassigt samarbete bör inte förvåna någon, det har varit den reformistiska taktiken sen Marx tid. 1850 skrev Marx: "Medan de demokratiska småborgarna vill få slut på revolutionen så snabbt som möjligt och på sin höjd uppnå de mål som redan nämnts [inskränkande av viss arvsrätt, bättre löner och arbetsvillkor], är det vårt intresse och vår uppgift att göra revolutionen permanent tills alla mer eller mindre besuttna klasser har drivits bort från sina härskande positioner, tills proletariatet har erövrat statsmakten och tills proletärernas sammanslutning har kommit så långt, inte bara i ett land utan i alla världens ledande länder, att konkurrensen mellan proletärerna i dessa länder upphör och åtminstone de avgörande produktionskrafterna koncentreras i arbetarnas händer. Vår strävan kan inte bara vara att modifiera den privata äganderätten, utan att avskaffa den."²

Det lilla facket, precis som det stora facket, spelar samma roll i korporatismen. Den ena handen vet precis vad det är som den andra gör, för de sitter i samma båt.

Om parollen "inget krig förutom klasskrig"

Krigen rasar i många hörn av världen. Arbetare uppmanas att ta sida med det ena eller andra landet. Men som Marx skrev 1848: "Arbetaren har inget fädernesland". Det är lika sant idag, men varför?

Varför arbetarrörelse inte bör knyta sig till en nationell kamp, oavsett om det gäller "befrielse" eller "försvar", är för att det idag, 2025, är ett direkt svek mot proletariats oberoende klassposition. Nationell befrielsekamp grundar sig för marxister i idén om att ett förkapitalistiskt produktionssätt står iväg för proletariatet att genomföra sin revolution. Alltså, idén är att proletariatet som ung och till antalet liten klass, till exempel runt sekelskiftet i Ryssland, måste alliera sig och kompromissa med de till antalet större klasserna. En allians med antingen småborgarklassen eller fattigbönderna för att genomföra en demokratisk revolution. Detta begrepp "demokratisk revolution" betyder varken socialism eller proletariats diktatur, Vladimir Lenin talade redan om en andra revolutionens nödvändighet, vilket senare teoretiker i den stalinistiska och maoistiska skolan tolkat som någonting allmängiltigt. Lenins idé var specifik till den situation som fanns i Ryssland, där det fanns hopp om att den internationella revolutionen skulle rädda dem, medan ingen sådan situation där en internationell revolution var nära förestående. Dessa allianser är inte bara en omöjlighet idag, men även helt onödiga. Proletariatet utgör redan en majoritet av befolkningen (även i mellanöstern finns det knappt fattigbönder) och behöver därför inte detta stöd från andra klasser. Ropen om demokratisk revolution för landreform och för att underlätta för kapitalismen är inte sammanhängande: i vilket land är produktivkrafterna inte befriade från adelsmännens regler? Därför är antikoloniala processer inte revolutionära, en ny borgerlig stat behövs helt enkelt inte, en

sådan revolutions funktion är att befria det nya kapitalistiska produktionssättet, men kapitalismen är redan ett faktum i de ockuperade områdena idag. En revolution i dessa områden måste vara internationell, mot kapitalet som sådant (inte bara imperiskt monopolkapital), mot den borgerliga staten och mot rasismen.

Kapitalismen orsakar folkmorden, det är ett oundvikligt faktum av produktionssättet. För så länge varor produceras för att säljas och inte för att möta människors behov, kommer alltid kapitalet tvingas öka produktionen så långt att den inte kan sälja nya varor utan att förstöra de gamla. För om man producerar för mycket, går priset ner och folk slutar köpa, då måste man sänka lönerna och de sänkta lönerna innebär att arbetare kan köpa ännu mindre varor, on repeat. Vi har sett hur kapitalismen har dömt miljontals människor till döden genom att, under lågkonjunktur, utestänga dem från produktionen. Vi har sett hur kapitalismen massakrerade arbetare på ett sådant sätt att den vann så mycket profit ur dem som möjligt. För att utnyttja levande arbetskraft måste kapitalet förstöra död arbetskraft som fortfarande är användbar. Kapitalismen älskar att suga varmt ungt blod och dödar därför lik.

För att motverka krisen som leder till förstörelsen av dött arbete så söker kapitalet nya marknader och billigare arbetskraft, vilket driver Stater till konflikt. Först genom upprustning, sen genom handelskonflikter, sen genom krig (eller genom regelrätta folkmord). Detta är inte ett politiskt val utan ett ekonomiskt tvång. Politiska åtgärder som inte avskaffar utbytet kan bara fördröja det oundvikliga. Nedskärningar, militär upprustning, handelskonflikter, sen småskaliga proxykrig används som konstgjord 2 Karl Marx, Address of the Central Committee to the Communist League, 1850.

andning, men krisen försvinner inte, den skjuts bara upp. Tillslut täpps dessa utvägar till och det återstår bara krig och folkmord; varorna och fabrikerne måste sprängas i bitar, så att kapitalisten som vinner kriget får tjäna vinst på återuppbyggnaden. USA med Marshallplanen och Ryssland i öst. Det handlar inte alltid om att erövra mark, ibland handlar det om att mörda arbetare och spränga fabriker. För ett exempel: de som mördades i förintelsens ugnar utgjorde 12 miljoner människor, lågt räknat, vilket är cirka 10% av vad som var tyskland-österrikes totala befolkningssmängd (runt 90 miljoner) innan kriget; Gaza har 2 miljoner invånare och Israel drygt 10 miljoner... gör matten.

Vi står inför ett 4:e världskrig, men maktspelet är redan här, kriget är redan här, folkmorden är redan här. Det som brister är det uppträdande vi är vana vid från skolböckerna, det är detta uppträdande och sken som inte låter oss nämna det så kallade kalla kriget för ett riktigt krig. Fastän detta krig tog kål på 40 miljoner, och hade en serie mycket heta konflikter, Korea 1949-53, Vietnam 1955-1975, med flera. Den mycket kända krigsteoretikern Sun Tzu skriver att då asymmetri härskar inget krig, istället skrämmer motståndaren med sin makt. "Jag har atombomb, inte du, därför bör du lyssna". I Palestina härskar dock en sorts symmetri, annars hade bomberna inte fallit alls. Symmetrin låter som följande: Det är ett krig Palestinierna vinner genom att inte utrotas och Israel endast kan vinna genom att skapa asymmetri, i detta fall endast genom att utrota palestinierna.

Detta är varför den "palestinska frågan" inte har någon lösning, om den inte ryms inom ett perspektiv av en revolution som är proletär, inte nationalistisk. En sådan kamp sker inte idag, av många skäl som vi redan nämnt. Kampen är inte ens ledd av ett arbetarklassens parti idag, för det hade helt enkelt inte varit möjligt; ett sådant parti hade helt enkelt blivit slaktat som grisar i mellanöstern. Av fiender utifrån men även inifrån.

Det går inte att ta disken när ingen lagat mat. Det går inte att städa en lägenhet som ingen skitat ner. Det går inte att bygga en revolution utan ett parti, och det går inte att bygga ett parti utan en klass i politisk mening.

Världskriget har redan börjat, men med andra medel. Däremot skall det sägas att Kriget i Ukraina utkämpas med samma metoder som 2:a världskriget. Det är ett krig där människor blir marionetter och robotar, precis som de blir i fabrikerne. Proletären i en krigszon är en kropp som väntar på att förbrukas och dö, antingen direkt på arbetsplatsen och slagfältet, eller i förtid på grund av stressen, pressen, carcinogener i maten och så vidare. För när kriget verkligen avgörande, när de hotar själva ordningen mellan stater, räcker det inte med maskinerna själva. Högteknologiska specialstyrkor och proffsmilitärer kan utmärka sig i begränsade precisionsoperationer där fienden antas vara tekniskt underlägsen. Det är dock en annan sak i varaktiga krig, som i Gaza där en motståndare vägrar att

vifta vit flagg. I sådana krig återvänder massmobiliseringen och därmed massdöd, massmord och andra fasor med full kraft. Ukraina är idag också en brutal påminnelse (400 000 döda och mer än 2 miljoner varaktigt skadade) om att alla framsteg inom automatisering, drönare och supervapen fortfarande inte stävjar utmattningskrigets behov av den levande kroppens död. Även i de mest automatiserade militärerna finns det en brytpunkt där tekniken inte längre kompenserar för det rena antalet. När territorium måste ockuperas och hållas, när långvarig krigföring utmattar proffsmilitärerna då har Staten inget annat val än att återgå till den gamla metoden: att mobilisera och beväpna massor av människor så de kan dö för kapitalets intressen. Den moderna krigföringen lider mer än tidigare krigföring av en grundläggande motsättning mellan de stridande förbandens förstörelsekraft och omöjligheten att förflytta och stödja de miljontals människor i vapen som är nödvändiga för att föra själva kriget till ett konkret resultat. Detta är för oss dock inget vi är rädda för, för det är den motsägelse som den kommunistiska revolutionen kan förlita sig på och kanske den mest gynnsamma positionen. Detta eftersom ingenting kan vara mer gynnsamt för revolutionen än miljontals beväpnade proletärer.

Det enda sättet att stoppa kriget och folkmorden permanent är om arbetarklassen återfinner sin revolutionära drivkraft och störtar kapitalet. En kamp för socialism och för överlevnad, på internationalistisk grund. Det hade varit positivt om det fanns en rörelse som agerade mot detta i förväg, men detta verkar inte vara på tapeten.

Däremot finns det människor i Palestina, Syrien och så vidare som för en eller annan anledning slåss (under flaggor de kanske inte tycker särskilt mycket om) mot den starkaste imperialmakten, Amerika. Även fast att araber vid Medelhavet modigt kastar sig själva rakt in i skärselden varje dag, så är det proletärerna i Amerika och Kina som är avgörande. De är mest avgörande trots sina enorma brister då de är de enda som har förmågan att leda revolutionen till sin fullständiga seger. Emellertid finns det ingen anledning att klandra varken amerikanerna eller palestinierna för deras oförmåga att ställa sig bakom ett revolutionärt proletärt klassparti som inte finns. Speciellt i arabernas fall då vi lever i en tid då de även under ett sådant parti inte hade kunnat utföra revolutionen. Därför bör vi framhålla tesen att "En fullständig och slutgiltig seger på världsnivå kan inte uppnås enbart i Ryssland; den kan endast uppnås när proletariatet segrar i åtminstone alla de avancerade länderna, eller i alla fall i några av de största av de avancerade länderna"¹ – Dessa avancerade länder är Kina, USA och möjligen Europa som helhet idag.

När vi säger det inte är lönsamt att klandra västerlänningar och kineser för att det inte finns ett klassparti menar vi att ett parti i Karl Marx mening inte kan byggas av ren viljekraft; kommunisterna tror inte på den liberala idén om att 1. V.I. Lenin. Achievements and Difficulties of the Soviet Government. 1919.

historien slag sker på idéernas fria marknad. Istället säger vi att det är dags för internationalister att samtala och klargöra formuleringarna om de nationella och militära frågorna. Istället för att avsluta med stora slagord som “inget krig förutom klasskrig” när vi inte har någon att säga eller någon som lyssnar, bjuder vi in er till att samtala med oss.

Marx sa en gång...

“Människorna gör själva sin historia, men de gör den inte efter eget gottfinnande, inte under omständigheter som de själva valt utan under omständigheter, som är omedelbart för handen givna och redan existerande. Traditionen från alla döda släktled trycker som en mara på de levandes hjärna. Och just då dessa tycks vara i färd med att omforma sig själva och tingen, att skapa något som man hittills aldrig skådat, just i sådana revolutionära krisepoker besvär de ängsligt gångna tidens andar att komma till sin hjälp, lånar deras namn, kampparoller, kostymering för att i denna gamla ärevördiga förklädning och med detta lånade språk uppföra de nya världshistoriska scenerna. Så maskerade sig Luther som aposteln Paulus, revolutionen 1789-1814 draperade sig omväxlande som romersk republik och som romerskt kejsardöme, och republiken 1848 kunde inte hitta på något bättre än att omväxlande parodiera 1789 och den revolutionära traditionen från 1793-95. På samma sätt översätter nybörjaren, som har lärt ett nytt språk, ständigt detta tillbaks till sitt modersmål, men först då han kan bruka det nya språket utan att i tankarna översätta det tillbaka och sedan han glömt sitt modersmål i detsamma, har han tillägnat sig det nya språkets anda och kan obehindrat använda sig av detsamma.” - Karl Marx, Louis Bonapartes 18 Brumaire, 1852.

Kontakt

Hemsida: www.framatbarbarer.org
Mejla oss genom: www.framatbarbarer.org/kontakt
eller kommunismen@proton.me